

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 09/04/2024.

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 91

Hòa Thượng lại dạy: **“Chư Phật Bồ Tát mắt nhìn thấy chúng sanh tạo nghiệp thọ khổ cũng không hề nói một câu nào. Vì sao các Ngài không nói câu nào vậy? Vì cơ duyên chưa chín muồi. Cho dù có nói ra, họ cũng không phản tỉnh để hồi đầu, trái lại họ còn tạo nghiệp nặng hơn.”**

Chúng ta phải biết rằng chúng sanh tạo nghiệp rồi thọ báo, thọ báo rồi tạo nghiệp nên không ai có thể can thiệp vào dòng “*Nhân Quả*” này của chúng sanh. Mười mấy năm trước có hai người làm nghề đồ tể, một người giết heo, một người giết bò đến thăm chúng tôi. Người giết heo trong giấc ngủ thì thấy trong đám heo đã bị giết có hai người thì hoảng kinh hồn vía giật mình thức dậy, liền phát tâm ăn chay. Gia đình này sau đó đi nước ngoài.

Còn người giết bò có hai đứa con, đứa con lớn bị bệnh não nặng và đứa con nhỏ thì nghẽn ngãng. Đây là quả báo giết bò vì để giết được bò người ta dùng phương pháp đập vào đầu bò. Người này hằng ngày giết bò để lấy bộ đồ lòng, sau đó bán được mấy triệu rồi lấy tiền đó mua thuốc cho con. Nhưng đứa con càng lúc bệnh càng nặng khiến anh không chỉ giết một ngày một con mà tăng lên một ngày hai con. Đây chính là tạo nghiệp rồi thọ báo, làm nghề sát sinh để mua thuốc cho con. Trong lúc chúng tôi khuyên anh bỏ nghề sát sinh thì đứa con bên cạnh ọc máu mũi chảy ra hết như một con bò cũng bị ọc máu sau khi bị đập đầu. Chúng tôi khuyên anh ngưng nghề sát sanh không làm nữa thì bệnh tình của con mới giảm đi. Sau đó chúng tôi không gặp lại anh nên không biết tình hình anh thế nào.

Những ví dụ trên cho thấy, nghiệp đã tạo thì nhất định phải nhận lấy quả báo. Ngài Mục Kiền Liên thần thông bậc nhất mà còn bị ngoại đạo lăn đá đè chết. Tại sao Ngài không dùng thần thông? Đó là cách Ngài thị hiện cho chúng ta thấy rằng thần thông không liên quan gì đến nghiệp lực, thần thông đệ nhất cũng không thể thắng được nghiệp lực. Cho dù thành Phật nhưng hoặc nghiệp vi tế vẫn còn thì vẫn phải gánh lấy. Các Ngài muốn thị hiện cho chúng ta bài học rằng đừng bao giờ tạo nghiệp, đã tạo rồi sẽ vương mang.

Phật từ bi mà Phật chẳng nói là vì khi cơ duyên chưa chín muồi, có khuyên cũng không ai nghe. Bản thân chúng ta được khuyên nhiều rồi vậy có làm không? Tại sao Bồ Tát Địa Tạng đến địa ngục để độ chúng sanh nơi đó. Là vì lúc họ thọ báo đến mức khổ

cùng cực rồi mà nếu họ có thể khởi được tâm giác ngộ thì Bồ Tát liền đến giúp. Cho nên chưa đủ duyên thì cho dù có nói ra họ cũng không tiếp nhận.

Tuy nhiên, chúng ta nghĩ chúng ta từ bi hơn Phật, thấy chúng sanh tạo nghiệp là mau mau đi nói. Thấy người ta đang ăn nhậu không chịu niệm Phật thì nói: “*Niệm Phật đi nếu không đọa địa ngục đấy!*” Nói như vậy đúng là chọc ỏ kiến lửa. Người niệm Phật khi khuyên người khác thì phải xét lại bản thân mình đang dụng tâm gì để niệm Phật. Nếu dụng tâm sai thì tuy miệng niệm Phật nhưng chính mình bị đọa còn người được khuyên tuy không niệm Phật nhưng chưa chắc họ đã bị đọa. Quan trọng là trong quá trình tu hành, mình đã dụng tâm nào? Ngày ngày niệm Phật mà tâm vẫn phiền não, vẫn là “*tự tư tự lợi, sợ khó sợ khổ*” thì niệm không có kết quả. Niệm Phật phải dụng tâm rộng lớn mà niệm.

Có người nói Phật Bồ Tát là vô lượng vô biên mà không thấy Phật Bồ Tát tới giúp khi chúng sanh đau khổ ở khắp nơi phải chịu động đất, sóng thần, dịch bệnh! Chớ nên nghe câu nói này mà dao động tâm, khiến sinh nghi ngờ, đánh mất niềm tin. Phải nhớ rằng khi cơ duyên chưa chín muồi thì có dù khuyên người ta, người ta cũng không nghe. Tuy vậy, Hòa Thượng nói: “***Chư Phật Bồ Tát đại từ đại bi đợi chờ chúng sanh hồi đầu***”.

Chúng sanh thì luôn trách móc Phật có thần thông sao không thị hiện thần thông cứu giúp các chúng sanh đang đau khổ. Chúng sanh không hiểu rằng nếu làm như vậy thì sự nhiếp phục trở thành phan duyên, cưỡng cầu.

Hòa Thượng từng nói một câu khiến chúng tôi có niềm an ủi: “*Trong cõi Ta Bà này, chúng sanh chìm đắm trong sinh tử luân hồi nhưng bạn đừng quên rằng bạn không cô độc đâu. Phật Bồ Tát đang dõi mắt theo bạn, chờ bạn lúc nào giác ngộ, quay đầu thì các Ngài liền sẽ đến để ứng cứu.*” Cho nên bao nhiêu sự khổ đau, chướng ngại trong cuộc đời này là nghiệp mà chúng ta đã tạo, đã tạo thì không tránh được. Nhưng Phật Bồ Tát luôn ở bên chúng ta, chỉ cần chúng ta nỗ lực hơn, tinh tấn hơn thì sẽ vượt qua.

Chư Phật Bồ Tát cũng tự mình vượt qua chứ không có ai giúp. Bao nhiêu đời Tổ sư đại đức gần chúng ta cũng đều tự nỗ lực. Hòa Thượng Hải Hiền hơn 90 năm niệm Phật tuy không biết chữ nhưng luôn hết sức mình làm ra nhiều ngữ cốc để cúng dường cho mọi người. Ngoài việc cần cù lao động, ngài vẫn chuyên cần niệm Phật, lễ Phật. Hình ảnh lão Hòa Thượng Hải Hiền 112 tuổi lay Phật là động lực để bản thân mình phải thật nỗ lực. Chúng ta tu tập phần đầu mới có mấy năm đã tính dài tính ngắn, còn Ngài tu hành niệm Phật 92 năm. Hòa Thượng Tịnh Không tự nỗ lực trong 70 năm. Đây chính là tự hồi đầu, nếu không nỗ lực mà mong muốn Phật Bồ Tát đến giúp là sai rồi. Cho nên Phật Bồ Tát chờ chúng sanh chịu tiếp nhận, quay đầu mới tới giúp họ.

Hòa Thượng dạy chúng ta “***Không nên tùy tiện hủy báng hay tán thán người, xem thấy lỗi lầm của người cũng nên hàm dung (để đó). Mình ưa thích nói lỗi lầm***”

của người thì tâm bệnh của chính mình đang rất nghiêm trọng.” Thấy người ta tạo lỗi lầm, mình không nên bực tức thẳng thắn chỉ trích. Người xưa có câu: *“Người quân tử không qua lại với ai nữa thì cũng không nói ra những lỗi lầm của đối phương”*.

Việc nói hay không nói lỗi lầm của người cần phải có trí tuệ. Người cần nói vẫn phải nói. Hòa Thượng từng chỉ dạy nói một lần không nghe thì nói hai lần, nói hai lần không nghe thì nói ba lần, thậm chí 30, 300, 3000 lần, nói đến lúc họ đuối không cho nói thì thôi. Đôi khi chúng ta không nói lỗi lầm của người là do mình sợ nói ra thì mất lòng người, sợ mất đi cái lợi, sợ khó. Nếu nhắc nhở người với tâm vô tư vô cầu thì nên nói, nói việc lợi ích cho chúng sanh thì nên nói, nói để lợi ích cho riêng mình thì không nên nói.

Hòa Thượng nói: *“Trong bốn khoa mà Khổng Tử đã dạy thì “đức hạnh và ngôn ngữ” chính là giáo dục, chính là hàm dưỡng phẩm đức của mỗi người. Còn “chánh sự và văn học” là nguyên tắc để đối người tiếp vật. Trong nhà Phật, chúng ta quay về với năm đức gồm “chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi” trong nội tâm còn đối người thì dùng Lục Hòa Kính.*

“Người có đại trí tuệ thì thái độ nhất định cung kính, khiêm nhường. Người không có công phu thì luôn biện minh, phản bác ngay lập tức khi vừa nghe người khác có lời phản đối. Người có trí tuệ trước tiên phải trải qua sự suy xét một cách tường tận vì sợ rằng mình tư duy không chu đáo, không đến nơi đến chốn sẽ phạm phải sai lầm.”

Con người luôn vì cái “ta” và cái “của ta” cho nên chỉ cần ai đó chỉ trích thì tự nhiên cảm thấy cái “ta” bị xúc phạm nên liền biện minh. Chúng ta phải biết rõ tập khí xấu ác này của chính mình để cố gắng mà kiểm soát. Qua lời dạy của Hòa Thượng có thể nói Ngài rất tinh tế. Ngài là người ở thời hiện đại mà Ngài lại có cơ hội bốn ba khắp thế giới nên Ngài nhìn thấy rõ tường tận căn bệnh trầm kha của mỗi chúng sanh. Sự tiếp nhận của chúng ta là *“Có thì sửa, không thì cảnh giác”* mà đa phần chúng ta có hết những tập khí trong lời dạy của Ngài.

Phật Bồ Tát đến thế gian là để biểu pháp cho chúng sanh. Hòa Thượng từng nói: *“Phật Bồ Tát không ngừng tinh tấn”* – ý nói các Ngài đã là Phật, Bồ Tát rồi mà vẫn không ngừng tinh tấn kiểm soát vọng tưởng phiền não của mình, tinh tấn loại bỏ những nghiệp xấu ác của chính mình, tinh tấn làm những việc lợi ích chúng sanh, ngày ngày *“Tự cầu đa phước”*.

Có người ngày ngày không tạo ra phước hoặc phước làm ra không đủ, chỉ hưởng phước nhờ của người khác mà họ không biết sợ. Những người như vậy, Hòa Thượng nói rằng, làm sao không gặp chướng ngại. Người tu hành phải nên có tâm thái ngày ngày tạo phước và có phước cũng không cần hưởng.

Hãy chân thật giác ngộ, chân thật quay đầu, chịu tiếp nhận nghe lời và làm theo. Muốn vượt qua được chướng ngại có thể dùng phương pháp niệm Phật nhưng phải niệm bằng tâm nào? Khởi tâm động niệm phải tu “*Giới Định Tuệ*”, diệt trừ “*Tham Sân Si*”. Nếu có thể giữ tâm bình lặng, luôn luôn kiểm soát khởi tâm động niệm, hành động tạo tác của mình thì không có sai lầm. Ngược lại, khởi tâm động niệm vẫn chìm trong hư danh ảo vọng, “*Tham Sân Si*” thì mất chánh niệm, không thoát được chướng ngại.

Có người đang chạy xe thì bẻ vô lăng sang trái khiến các xe khác phải phanh gấp, sau đó mới giật mình hoàn hồn lấy lại tay lái. Cũng may là các lái xe khác tỉnh thức hơn nên người này mới còn mạng để về. Đây là thí dụ cho thấy nội tâm của chúng ta một khi không kiểm soát vọng niệm thì tâm rong ruổi như con ngựa hoang không có cương trên đồng cỏ. Phật dạy chúng ta cần tu “*Giới Định Tuệ*”, “*Giới*” là rào cản, là sự kiểm soát những vọng niệm của mình.

Hòa Thượng nhắc nhở chúng ta phải luôn nhớ rằng Phật Bồ Tát luôn ở bên chúng ta, chỉ cần chúng ta giác ngộ quay đầu, chịu tiếp nhận thì các Ngài sẽ đến với chúng ta. Phật Bồ Tát không có phân biệt, chấp trước, không có cảm tình dụng sự. Hòa Thượng khuyên chúng ta quay trở về năm đức “*chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi*” còn nếu chúng ta không biết y giáo phụng hành, thật nghe lời, thật làm theo thì sẽ giống như câu nói của Ngài Lý Bình Nam rằng: “*Đáng sanh tử thế nào thì phải sanh tử thế đó, đáng đọa lạc như thế nào vẫn đọa lạc như thế đó*”.

Trong bài học hôm trước, Hòa Thượng dạy chúng ta người chân thật tu hành thì phải đem tâm mình mài giũa cho sáng, bóng, tròn đầy thì tâm lượng mới có thể mở rộng, mới được tự tại. Nếu không, khi gặp nghịch cảnh chướng duyên giày vò, đôi bên sẽ cùng tạo nghiệp, đòi đòi oan oan tương báo. Nếu thực hiện tốt lời dạy này của Ngài thì chúng ta đã có thể suôn sẻ đi qua một kiếp người.

Những năm đầu chúng tôi đi chia sẻ khắp mọi nơi đều là mong muốn mọi người hãy mở rộng tâm lượng, đừng bao giờ tự cho mình đã già rồi hay bất tài vô dụng. Phật đã nói năng lực, trí tuệ của Như Lai chúng ta đều có đủ, chỉ cần quay về bảo tàng của tự tánh thì sẽ không thiếu thứ gì. Vậy làm thế nào để mở được bảo tàng của tự tánh? Đó là mở rộng tâm lượng của mình.

“*Tự tư tự lợi, lo được lo mất*” chỉ là vòng luân quần. Hòa Thượng cả một đời hy sinh phụng hiến, mở hết tâm lượng “*Từ bi chùm pháp giới, thiện ý khắp nhân gian*” nhưng Ngài không dư cũng không thiếu thứ gì. Bảy mươi năm cuộc đời của Hòa Thượng đã đi qua và Ngài đã mở rộng được tâm lượng cho nên lợi ích chúng sanh vô cùng vô tận.

Thực tế chúng ta thấy những người tận tâm tận lực “*hy sinh phụng hiến*” đều có đời sống không thiếu mà còn sống vui, sống khỏe, còn người “*sợ được sợ mất*” thì không dám làm bất cứ việc gì. Tâm bằng cái vai, cái chum hay cái hồ thì chỉ chứa đựng

được chùng ấy nước theo thể tích của vại, chum hay hồ. Còn nếu tâm mình có thể mở rộng tận hư không khắp pháp giới thì mọi thứ đều từ ở nguồn tâm này.

Hòa Thượng dạy chúng ta đức hạnh học vấn đều từ nơi tâm thanh tịnh lưu xuất. Vậy làm sao để tâm thanh tịnh? Tâm không còn vướng mắc nữa, mở rộng tâm lượng rộng ra thì tâm thanh tịnh. Nếu ngày ngày vướng bận, xả tiền tài mà ngờ tiền tài mất đi, không hề biết rằng càng xả càng có. Chính vì thế mà Hòa Thượng nói Ngài chưa bao giờ bị chướng ngại, hễ nghĩ đến việc gì thì việc đó đều thành công.

Có những người suốt ngày đóng cửa, ép mình trong câu “**A Di Đà Phật**”, đè nén vọng niệm trong tâm. Nhưng càng đè nén thì vọng niệm càng dậy khởi vì “*danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham sân si man, tự tư tự lợi*” vẫn còn nguyên cho nên ngòi đó đè không nổi. Lúc niệm “*ting tấn*” thì đè được còn chỉ cần một niệm “*ting tướng*” nổi lên thì tập khí vọng niệm có mặt đầy đủ.

Vì tìm cầu tâm thanh tịnh theo cách này nên có người sau một thời gian không đạt được mong cầu nên đã bỏ pháp niệm Phật mà tu theo những cách tu khác họ cho rằng có sự hiển linh, có cảm ứng mau lẹ. Họ không biết rằng, mọi thứ phải bắt đầu từ nơi căn bản, nền tảng như xây nhà phải có móng. Nền tảng chính là sự hiếu kính mà Kinh Vô Lượng Thọ đã dạy. “*Hiếu Dưỡng Phụ Mẫu, Phụng Sự Sư Trưởng, Từ Tâm Bất Sát, Tu Thập Thiện Nghiệp.*” Không bắt đầu từ hiếu kính mà chỉ bắt chước niệm Phật theo thì niệm Phật trong tâm cảnh đó sẽ không có pháp hỷ./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!